

Publicerad 2007-12-26 20:12 av PISTOLPISTOL

Bestäm själv.

Vargleken

Jag kan inte bestämma om dimman en decimeter framför mig och mina läppar är cigarettök eller alldeles vanlig andedräkt. Det förstnämnda hade ju varit lite mer spännande, men jag orkar inte tänka på det. Om jag kunde flyga skulle jag falla precis lika mycket som snön gör från himlen precis nu. Och hur hårt jag än koncentrerar ögonen hinner jag inte uppfatta hur många snöflingor som kommer ner från himlen innan de nuddar mark. Ännu ett misslyckande att skriva med bläck (som inte går att suddas bort) på listan över felstegens kväll. Tänk om man bara fick försvinna någon minut.

Jag väger tankarna om dig i min högra hand, men släpper dig så snabbt jag kan. Jag vågar inte räkna på hur mycket jag egentligen är skyldig dig. Hur mycket jag än funderar på det så kan jag inte avgöra om det är ditt eller mitt hjärta som ser ut som krossade tomater på burk (hjärtekross). Jag har inte brytt mig om att säga något, för vem bryr sig om trasiga tonårshjärtan när alla vet att sådant faktiskt bara är på låtsas? Men somliga växer ju aldrig upp.

Vinden orkar inte hålla emot och släpper skogens vargar på mig och jag ser dem springa ljudlöst mot mig mellan trädstammarna. Det är konstigt att musiken i mina öron som nyss varit min allra bästa vän bara lämnar ute mig alldeles själv till världen och vargarna som står under alla stadens gatlykter. Jag känner mig ensamare än på länge och flyr mot den övergivna bilen som alltid står lite på sned i kurvorna. Jag springer allt jag kan men känner med en gång att det inte spelar någon roll. Jag vet mycket väl att man inte är osynlig ens bakom bilrutor, speciellt inte inslagna (med stenar). Jag hinner inte undan dina hundar.

Jag låter dem fånga mig, och som i ett trollslag förvandlas vargarna till sten och faller till marken som statyer runt mina fötter.

- Inga stenar ohörda, viskar jag till dem och fortsätter vägen hem som ingenting. Jag hinner spela upp Titanic-scenariot bakom mina pupiller tusen gånger innan mina skosulor träffar betonggolvet hemma i källaren igen. Det är ettusenett-hundratrettiofem steg från busshållplatsen och hem, men vem räknar exakt. Därinne rasar våra sandslott till känslor som sju laviner i Alperna på samma gång (det låter ungefär likadant). Mina skosnören har för längesedan gått upp så jag slipper böja mig ner och knyta upp dem, men jag gör det på låtsas ändå för att få tiden att gå.

Mina iskalla tår träffar kallt betonggolv och blir till ett. Jag räknar stegen i trappen upp till värmen. Bara för att retas med mig själv börjar jag räkna på sju. På det sättet blir det tjugotre steg istället för sexton, men det låtsas jag inte om.

Uppe i huset blandas alla röda blanka julkulor, kritvita adventsljus och stickande glitter till en och samma färg och gör allt till ett låtsaslyckohem. Det slår över för mina ögon och allt slutar fungera normalt. Jag går förbi pepparkaksburken och tar fyra stycken med fel hand bara på test, konstaterar att pepparkakor inte funkar i svartvitt.

Jag fortsätter ut på min balkong och stänger dörren ut fyra gånger (bara för att vara säker). Jag sätter

armbågarna på räcket och lyfter mig själv så att tårna är det enda som nuddar golvet. Tittar ut över staden, ser egentligen bara lysen mot en svart bakgrund. Jag tar bort armbågarna från räcket och ler mot de två fläckar av smält snö som blir kvar. Ett bevis på att jag finns, att jag kan lämna märken efter mig, snö ljuger aldrig (konstsnö är bara inte samma sak).

Jag tittar ner på marken igen, ögonen dras till en pojke på marken som blir attackerad av vargar. Han får bitmärken och blåmärken över hela armarna, i ögonen speglas samma ensamhet som min.

Jag står och tittar på honom tills han för längesedan slutat kämpa emot och låtit vargarna släpa honom bort. Jag viskar till mig själv att jag hatar sådana som bara står och ser på, jag tål inte sådana som bara går förbi. Mina känslor till mig själv är som iskalla inslagna bilrutor. I fantasin har jag stått och skrikit mig hes i timmar, men i en stad där anslagstavlor står tomma året om hörs inga svar.

Jag går in igen och kan inte låta bli att le åt att det är lustigt vilka superkrafter en flicka egentligen kan ha. Hon kan förtrolla blodtörstiga vargar till sten men inte få luft i lungorna för att rädda ett litet pojkhjärta från döden.

Men det låtsas jag inte om, låt oss kalla det ett ingenting.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren PISTOLPISTOL med Poeter.se id #17205 innehar upphovsrätten